

Mesto.

Po ulicah tesnih se plazi greh
iz kraja v kraj, v oči, v srce.
In sence beže za njim, pred njim
in sence padajo vanj.

Po ulicah dolgih odmeva smeh,
na licih izžetih in v srcih žge
in sence zdivjane se v njem tope.

Iz ulic pijanih se oglasi:
potrka na okno, zabode v oči;
do jutra vabi, do dne preži
in kliče in čaka.

Trenotek.

Tak plovem v svet, oblak, ki ž njim besni vihar.
Oko ne vidi in srce ne čuti,
le včasih zabobni mi na uho
kot jekla silnega udar.

In sam, tak trpko sam!
V obraz se mi reže svetovi
kot da zbesneli so vragovi,
kot da zdivjali so grobovi,
da me objamejo, požro.

In misel sama v sebi se zapleta,
v megleno brezobličnost gine svet.

